

3. dubna 2011

Tábor se blíží!

Možná se to někomu bude zdát předčasné, vždyť jaro se sotva probudilo, ale nezadržitelně se blíží čas letního tábora. Stejně jako minulý rok chce betánský dorost uspořádat kromě obvyklého dorosteneckého pobytu i tábor dospělácký. Abychom povzbudili všechny budoucí účastníky (ať už jsou rozhodnutí, nebo se teprve rozhodnou), přinášíme speciální číslo našeho občasníku se vzpomínkou několika odvážlivců, kteří se zúčastnili prvního ročníku.

Králík

Nezbývá, než přiznat, že jsem si za to mohla vlastně sama

Po návratu Katky a Tomáše, našich dvou dětí, z dorostového tábora v srpnu 2009 a vyprávění milionů zážitků, jsem se neudržela a řekla nevinnou větu: „No, to muselo být super, to bych taky chtěla zažít.“ To jsem ale netušila, že nejsem sama, a tak milí vedoucí rozhodli, že příští letní prázdniny se uskuteční pětidenní tábor i pro rodiče. Kvůli zmíněnému úvod jsem nemohla odmítnout svoji účast. (Rada – než něco řekneš, zvažuj svoje slova – je vsutku radou vyzkoušenou!) Dospělácký tábor, který měl být šancí zavzpomínat si na vlastní dětská či mládežnická léta, byl pro mě táborem, kde jsem se v roli účastníka ocitla poprvé v životě! Navazoval na 10denní tábor dětí. Nás odrostlejších se nesjelo moc, zato dvouletý Štěpánek Kramoliš statečně zastoupil řady nejmladších. A jaké zážitky jsme po skončení tábora mohli barvitě vykreslovat? Rozcvičku i s těmi, kteří běžně vstávají později dopoledne. Stezku odvahy s lucerničkou, která vrhá úplně jiné světlo než baterka – na jejím konci nás čekala lebka schovaná pod kýblem a jásoť dětí, že jsem to my velcí zvládli. Zpívání u večerního ohně (i s bratry staršími). Pečení chleba v kotlíku a vaření polévky ze surovin, které si vyprosíte u kuchařky (a nedala jich moc!). Hledání ztracené nutely

u nejmladšího účastníka tábora (ani já sama jsem ji ve svém stanu nenašla a to mě moc mrzelo). Nechyběl ani pokus o bodování úklidu ve stanu. Ještě, že se nebral tak vážně, zvláště po jedné opravdu – snad – mrznoucí noci! Stan, který se šněruje, zadýchat opravdu nejde, a tak jsem vytahovali a oblékali špinavé či čisté, jen abychom se zahřáli. Dopolední debata se pak vedla jen kolem mrazivé letní noci... Co si ale v roce 2011 na dospěláckém táboře nemůžete nechat ujít, je překážková dráha! Někteří byli odvážní víc než si mysleli, především při chůzi po laně nad potokem. Jiní ještě nikdy nezažili takové motání hlavy jako po oběhnutí deseti koleček kolem klacku, o jehož vrchol se opírali čelem. Bylo toho ještě mnohem víc, ale všechno prozrazovat nebudu. Přijďte si užít svůj tábor sami.

Na společnou kópu legrace, napětí a povídání se těší

Petra Oplatka Oppeltová

Skoro jsem měl mokro v kalhotách

Letos v létě se naskytla příležitost, která se rodí takřka jednou za život. Dorostenci se domluvili, že část tábora obětují pro nás dospěláky, abychom mohli zažít to, co oni a zavzpomínat na mladá léta, kdy jsme vlahé letní večery trávil u táboráků, zpěvem trampských písní, pozorováním hvězd a kdy jsme spali pod stanem. A nebo, pokud někdo neměl tuto možnost v mládí, zažít něco nového. Když se nabídka uveřejnila, tak jsem nelenil a hned se přihlásil a dokonce jsem byl natolik odvážný, že jsem řekl, že pojedou i se Štěpánem. Jak jsem slíbil, tak jsem i splnil, i když v práci se honily nějaké termíny. Musím říct, že není čeho litovat. V práci mi nic zásadního neuteklo a ten čas na táboře s děckama z dorostu, několika dospělákama z Betánie a hlavně se Štěpánem opravdu stál zato.

První regulární den sice nezačal nejlépe, jelikož byla na programu překážková dráha, kterou jsem s vypětím všech sil zvládnul a nakonec jsem udržel na uzdě i svůj vzbouřený žaludek, ale zpětně to hodnotím kladně, jelikož jsem byl opět nucen se více hýbat. Večerní poslouchání rozhlasové hry „Dva roky prázdnin“ od Julese Vernea bylo také úžasné a skvěle doplňovalo celkovou atmosféru a téma tábora. Počasí nám sice úplně nepřálo, ale kdykoliv bylo opravdu potřeba, tak se umoudřilo a mohli jsme hrát další táborové hry, které před tím museli absolvovat také dorostenci. Výborná byla noční hra se schovanou lebkou pod kýblem. Skoro jsem měl mokro v kalhotách, ale naštěstí jsem to zvládnul bez ztráty kytičky. Štěpán také tábor zvládl nad očekávání dobře. Projevil mnohdy velkou dávku odvahy a výborně se skamarádil se všema tetama v táboře.

Musím říct, že se mi ta naše dospělácká část tábora moc líbila, jsem vděčný za to, že jsem tam mohl být a prožít zase něco nového. Jsem rád, že dorostáci našli odvalu na to, aby nás na těch pár dní vzali mezi sebe. Věřím, že příští rok bude ta možnost znovu a že budeme se Štěpánem zdraví abychom se toho mohli opět účastnit.

Milan

Běží liška k táboru (a Mykl za ní pospíchá)...

Jednou mi takhle Pejtra zmizela na dva týdny kamsi do divočiny a lákala mě, ať jedu za ní. Že prý je to kousek, budou tam hry a tak vůbec. Ani nevím proč, ale nakonec jsem teda vyrazil. Na kole to bylo nejdřív přes celý Brno, pak kolem ZOO, přehrady a ten strašnej kopec za Veverskou Bítýškou, to vše v plné polní. Hm, kousek, autem jo.

Přijel jsem akorát na křest Pepého pod širým nebem v nedalekém zatopeném lomu. Měl to hezký, muzika hrála -

břínkala, fajn atmosféra, teda když odmyslím ten chleba s cibulovou pomazánkou, který potom servírovali. No, nic není dokonalý.

Já to po křtu pro jistotu vzal přes nedaleký hostinec a posilnil se výborným bezmála půlkilovým steakem s místními kombajnisty, kteří se právě vrátili ze šichty. Do tábora jsem dorazil až skoro za tmy, byla tam děsná zima, mokro a dle Králíkůch pokynů bylo zakázáno jakékoli interní vyhřívání, fakt drsné podmínky.

Aspoň ve spacáku bylo trochu teplej (teda tu první noc, pak mi spacák zmok, tak už to tak slavný nebylo). Vyrobili jsme si s Pejtrou letiště přes celý stan, abych se moh “pohodlně“ natáhnout aspoň do úhlopříčky (skoro to fakt šlo, jen pak nebylo moc kam dávat věci). Příště prosím tak o dvě velikosti větší podsady, díky.

Nicméně ranní rozcvička, při vši lásce ke své ženě, která ji vedla, byla slabá, když už jsem kvůli ní přesvědčil svoje tělo i mysl, aby vstaly uprostřed noci, tak jsem čekal, že se pořádně vyválíme v rose, proběhneme potokem nebo tak, a ono nic. Asi si to vezmu příště na starost sám, budeme běhat po hadech, jíst mravence a spát na stromech hlavou dolů...

Dny jsme si krátili soutěžema a hrama, většina se mi zamlouvala, až na tu, kde jsme měli běžet ve vodě. Přemýšlel jsem, jak se z toho vyvléct (pokud jste absolvovali nějaké TRIZ školení, víte, o čem mluvím), ale nakonec mi všechny náhradní varianty zbytek našeho týmu zavrhl, tak jsem se aspoň ze břehu pokoušel ulovit (zdržovat) soupeře, to mi šlo docela dobře, myslím... Dařilo se mi i v soutěži, kde jsme měli pronášet zásoby z lodi přes nepřátelské území. Zatímco ostatní běhali jako o život, mně výborně vycházela taktika „já nic, já muzikant“, hlavně ze začátku.

Zcela zásadní pozitivum celého tábora byla kuchyně, Lenka se prokázala coby výborná a hlavně chápavá kuchařka a v drtivé většině případů respektovala mé antipatie vůči česneku i cibuli a tak se společná jídla stala příjemným bodem dne všech táborníků. Hitem večerů byl můj iphone, když už jsem tam neměl signál, využil jsem ho trochu jinak a děti si na něj za odměnu chodily lovit jeleny. No, to by za mých mladých let neprošlo!

Lukáš nás naučil resuscitovat gumovou pannu, Králík zase u ohně trempské hity svého mládí a ke štěstí už nám chyběl jen

okamžik, až všechny děti odjedou domů a vůkol zavládne klid a mír. Ale to už jsme odjízďeli taky, tak ani nevím, jak to dopadlo. Asi dobře, protože jsme po cestě zpátky našli vcelku milou bio hospůdku s bio polívkou a bio pštrosem.

Mykl

Skutečnost naprosto neuvěřitelně předčila všechna má přízemní očekávání

Když jsem vloni odjízďel na tábor pro dospělé, považoval jsem to za fantastickou nabídku k dohnání alespoň části toho, co jsem nestihnul v období svého jinošství. Na (tehdy výhradně pionýrském) táboře jsem byl pouze jednou - asi příliš mladý a příliš nesamostatný a samotářský na to, aby se mi mohl líbit. Takže v mém podvědomí byla jakási nenaplněná touha po prožití věci, které jsem znal jenom z vyprávění svých známých v pozdějších letech. Vzhledem k současným poměrům ve společnosti k tomu navíc přibyla i chuť zúčastnit se něčeho smysluplně, cílevědomě a celodenně organizovaného, přičemž jde o věci, které opravdu dobrovolně toužím podstoupit, čemuž se dá říkat aktivní odpočinek. Skutečnost naprosto neuvěřitelně předčila všechna má přízemní očekávání. K tomu přispěly hlavně tyto skutečnosti:

Tábor byl umístěn tak, že opravdu nebylo možno myslet na nic městského a všedního. Toto odříznutí od běžného stereotypu má jednoznačně psychicky ozdravný účinek.

Přirozené střídání světla a tmy nenarušené umělým pouličním osvětlením vneslo do mého života jakýsi poklidný řád.

Kvalitní strava, která nesnese ani přibližné srovnání s naší závodní jídelnou, byla výrazně kladným doplňkem všech ostatních zážitků.

Důvěryhodnost a přirozená autorita vedoucích, která vedla k naprosto samozřejmé ochotě podřídit se jejich požadavkům, mě dodnes v zaměstnání občas rozteskní; tato zkušenost je pro mě hmatatelným důkazem, že je to možné.

Zdolání překážkové dráhy i přes mou fyzickou neschopnost je pro mne dodnes motivační, když stojím před zdánlivě neřešitelným úkolem. Ovzduší na táboře bylo ale zároveň velmi zodpovědné, takže jsem odmítnul přechod po lanech

napnutých nad potokem, protože přístup pro sanitku nebyl úplně jednoduchý.

Všichni přítomní byli velice přirození, takže jsem si znovu silně uvědomil, jak je každý úplně jiný a velmi osobitý - včetně těch nejmladších.

Jeden ze starších v církvi mi při svém odjezdu přenechal svůj spacák, protože jsem podcenil teplotu v místech mimo město, a tím mi vlastně zachránil život. A tak se mi hned druhý den připomenul jeden z úkolů církve tady na zemi.

Nebudu už pokračovat ve výčtu dalších zážitků, protože bych se dostal na příliš osobní rovinu. V každém případě byl tento tábor pro dospělé zdrojem nejrůznějších impulzů a podnětů do běžného života. A to vše se odehrálo během pouhých čtyř dnů, což mi opravdu vyrazilo dech.

S přáním intenzivního a spořádaného života

Karel Holubář

INZERCE

Nebyli jste ještě nikdy na táboře a chcete zkusit, jaké to je? Absolvovali jste v dětství stanové tábory a chcete si zavzpomínat? Potřebujete vytrhnout z rytmu všedního života a udělat něco bláznivého?

Jedte s námi na tábor!

Nabízíme Vám možnost připojit se na 4 dny k našemu letnímu stanovému táboru a prožít nezapomenutelný konec srpna. Půjde o nefalšovaný tábor s rozcvičkami, programem, službou v kuchyni, poledním klidem, táborovými ohni, večerkou a nočními hlídkami. Zahrajeme si hry, naučíme nové dovednosti, zkusíme udělat jídlo na ohni a mnoho dalšího.

Kdy?

Začneme ve středu 27. července večer a skončíme v neděli 31. července dopoledne.

Kde?

Na tábořišti nedaleko Křidel u Nového Města na Moravě.

Za kolik?

Za 900 Kč.

Tábor pořádá dorost sboru Betanie.

Podrobnější informace žádejte u Jiřího Mikuláška (e-mail: kralik@gmail.com, tel. 736 674 907)

Tiráž

The Junior Times je občasník Betánského dorostu.

Šéfredaktor: Králík

Redakční rada: Lenka, Rípčip, Králík, Riki

Cenzor: Králík

Šířeno zdarma za účelem osvěty.

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život.
(Jan 3:16)